

เจ้าคณะอำเภอองค์มรรยาธ

อาจารย์	อาราธนาศีล
ท่านพระครู	ขึ้นนะโมตัสสะ 3 ครั้ง ให้อุบาสกอุบาสิกาว่าตาม
พระเทศ	นะโมตัสสะ และให้ศีล 5 แก่อุบาสกอุบาสิกาว่าตามและรับเอา
ท่านพระครู	ใ้ไพร่แกพวกกคุณนุสาววักจอมแจ้และวักนาคีบ
ท่านพระครู	พูดว่าประเพณีเช่นเดียวกัน ครึ่งกับวัน 14 คำและ 15 คำ ที่นินทาหากว่า
	ทางการบอรวมควยในการทานแทน เป็นวันแรม 1 คำ ที่นินทาสำหรับคณะสงฆ์
	ศรัทธาไค้มีนตเอา 14และ15คำจึงบอกหื้อเมออกศรัทธาทั้งหลายเอาแล้วนอ
	อุตะอือละ ที่นินทาศรัทธาพร้อมกันแล้ว เริ่มไหว้พระถวายทานกันทอไป
อาจารย์	บอกให้หมู่ศรัทธาให้ไหว้พระ
อาจารย์	ไหว้พระให้อุบาสกอุบาสิกาว่าตาม
พระ	ขึ้นนะโมตัสสะให้อุบาสกอุบาสิกาว่าตาม
พระเทศ	เป็นภาษามาลีและให้ศีล 5 แก่อุบาสกอุบาสิกาว่าตามและรับเอา
อาจารย์	ไหว้พระ
อาจารย์	ขอขมา
อาจารย์	อาราธนาพระปริต
พระเทศ	เป็นภาษามาลี
พระเทศ	พื้นเมือง (โทยมหาอาสน์)

ณ บัดนี้อาตมาภาพจะแสดงธรรมมีคณาพรวณาดังสังฆธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเปิดเครื่องสดับสติปัญญาคลองศรัทธาแก่ทานสาธุชนทั้งหลายตามสมควรแก่เวลา ก็ในวันนี้นทานศรัทธาทั้งหลาย คางพากันเสียดละวางธุระการงานของตน พากันมาสู่สถานที่นี่ มีความมุ่งมาศปราถนาใ้ใครจะสะสมกองบุญกุศล เพื่อเป็นทานทางอันไปสู่สุคติของตน กล่าวคือทานศรัทธาทั้งหลายไ้มาถวายสลากภัตต์แกภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนา นี้บวาทนทั้งหลายเป็นผู้มีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัยและไ้เป็นผู้บำรุงพระศาสนาเป็นส่วนหนึ่งควย ก็เพราะว่าพระพุทธศาสนามุ่งคองไ้คนไ้คองอาศัยบวรวิสัยดี คือภิกษุ ภิกษุณี อุบาสกอุบาสิกาเป็นผู้ช่วยเหลือเป็นผู้ช่วยรักษาจึงคองคองไ้คอง แต่ทานศรัทธา อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายนั้นเป็นผู้ครองเรือนไม้อาจที่จะสามารถเล่าเรียนศึกษา วิชาของสัมมาสัมพุทธเจ้าให้บริสุทธิไ้ เพราะมีภาระหน้าที่ที่จะคองทำมาหาเลี้ยงชีพ ส่วนพระภิกษุสามเณรนั้นเป็นผู้ไ้สละเคหะสถาน บำรุงเรือนออกบวชอยู่ในพระพุทธศาสนา ไ้ศึกษาพระ

พระธรรมคำสั่งสอนของสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนแล้ว ก็นำมาซึ่งแจ่มบอกแก่ศรัทธาอีก
 ก่อหนึ่ง แคล้วคลาดเดรัจฉานอยู่ในพระพุทธศาสนาจะดำรงคง เพศอยู่ในพระพุทธศาสนา ไฉนก็ของพึงพาอาศัย
 อุบาสก อุบาสิกา ศรัทธา ชูชาติ โยม เป็นผู้ช่วยเหลือ เป็นผู้ช่วยกันบำรุงจึงจะคงเพศอยู่ในพระพุทธศาสนา
 ได้ ถ้าหากว่าชาวอุบาสก อุบาสิกา ชูชาติ โยม เป็นผู้ช่วยเหลือแล้วก็ไม่อาจที่จะอยู่ได้ ก็แล ท่านศรัทธาทั้ง
 หลายใจพากันมาทำบุญ ทำกุศล ใถ้วายสลากกาฬิตร์เป็นทาน ๗ โอกาสกับนั้น กุศลผลบุญอันสูงส่ง แห่งศ
 การถวายสลากกาฬิตร์ เป็นทานจะมีประการไฉน อากมาภพียงไม่กล่าวถึงหัวใจแก่นก่อน ที่นี้จะย้อนไปถึง
 สุภาษิตที่อาตมายกกล่าวเป็นหัวข้อเทศนา ว่า " อสาเร สาระ นะสีโน " ทั้งนี้ หัวข้อเทศนานั้น พระสัมมา
 สัมพุทธเจ้าของเรา พระองค์ทรงตรัสสอนภิกษุวิสัยจะในคราวเมื่อพระองค์ทรงประทับอยู่ที่ เขตวันวิหาร
 มีประวัติการเป็นมา คือเมื่อ พระสาวกทั้งสอง คือ อุปริสะกับโปริตะทั้งสองมานพมาพบกับอัสสีที่กรุงราชคฤ
 แล้วทั้งสองมานพก็ทราบความจากพระอัสสีเถระว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น ทรงประทับอยู่ที่ กรุง
 สาวคถี ทั้งสองก็ลาพระอัสสีเถระกลับไปเฝ้าสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อไปเฝ้าแล้วทั้งสองก็กลับไปหาอาจารย์
 สนิชชัยผู้เป็นอาจารย์เฝ้าเสาคความให้ฟังว่า บัดนี้พระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นแล้วในโลก พระธรรมก็บังเกิดขึ้น
 แล้ว พระสงฆ์ก็บังเกิดขึ้นแล้ว มาเถิดเราไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยกัน สนิชชัยปฏิเสธโดยฉับพลัน
 ว่า เราไม่อาจที่จะไปเฝ้าเพราะไต่ครั้งคนเป็นลูกศิษย์เป็นอาจารย์สอนลูกศิษย์มาช้านาน การที่จะลค่าแห่ง
 แห่งอาจารย์ไปเป็นศิษย์ของสมเด็จพระโคโคมนั้นยังถูกระไรขอบกล ประชาชนจะจกจันกันไปให้อาจารย์ไปถึงไหน
 ก็จะไม่ไกลลาหนีไปถึงนั้นประจักษ์ความหวั่นไหวในใจ เราจึงไม่อาจที่จะไปเฝ้า ทั้งสองมานพก็พยายามจะแจ้งผล
 สนิชชัยก็ยังไม่เชื่อไม่คลายกลับถามสองสหายว่า ในโลกนี้มีคนโง่มากหรือคนฉลาดมากด้วยกัน ทั้งสองก็ยืนยัน
 ว่าในโลกนี้มีคนโง่มาก ส่วนคนฉลาดนั้นน้อย สนิชชัยก็พูดสวมรอยว่า ถ้าอย่างนั้น คนโง่ ๆ จักมาสู่
 สำนักของเรา ส่วนคนที่ฉลาดจงไปสู่สำนักของสมณะโรโคมเถิด ตัวเราเถิดมาเป็นอาจารย์ก็จะขอเป็นประ
 ธานอยู่ในสำนักนี้ต่อไป ทั้งสองสหายคือ อุปริสะกับโปริตะมาพ ก็ไม่อาจที่จะชักชวน สนิชชัย ที่จะไปเฝ้า
 สัมมาสัมพุทธเจ้าได้ก็ลาสนิชชัยไปเฝ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามความมุ่งมาศปรารถนาของตน เมื่อเฝ้า
 แล้วก็เฝ้าทั้งพระธรรมเทศนา ไฉนบรรพชาอุปสมบทอยู่ในพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คอการไม่
 นานนักทั้งสองก็ไ้บรรพชาอุปสมบทเป็นพระอรหันต์ผล สำเร็จเป็นพระอริยะบุคคลในพระพุทธศาสนาทั้งที่เรายังหลาย
 ไครุจักนามว่า พระสารีบุตรและพระโมฆราตณะนั้นแล อยู่มาวันหนึ่งทั้งสอง คือพระสารีบุตรและพระโมฆรา
 ณะนั้นก็กราบทูลความหลังที่คนโง่สนธนามากับอาจารย์สนิชชัยให้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทราบ พระสัมมา
 สัมพุทธเจ้าก็ทรงตรัสสุภาษิตที่อาตมายกกล่าวเป็นหัวข้อเทศนามาเมื่อกันว่า " อสาเรสา พระมะสีโน สาระจะ
 อะสาระมะสีโน " ทั้งนี้เป็นคำ ซึ่งมีความภาคเป็นภาษาไทยว่า "บุคคลเหล่าใด มีปกติเห็นคนเป็นของไม่
 สำคัญเป็นของสำคัญ เห็นความสำคัญเป็นของไม่สำคัญ บุคคลเหล่านั้นมีความคิดผิดเป็นอามรภิกษุยอมไม่บรรพ

สิ่งเป็นสาระประโยชน์ ส่วนบุคคลเหล่านี้ มีปกติเห็นความสำคัญโดยเป็นของสำคัญ เห็นความสำคัญเป็นของ
 ไม่สำคัญ บุคคลเหล่านั้นมีความคิดถูกเป็นอาภรณ์ ขอมบรรลุถึงสิ่งซึ่งเป็นสาระ ที่เป็นประโยชน์ไ้ก่ตั้งนี้" จริ่ง
 อยู่บนพระธรรมคำสอนที่มีอยู่ในพระพุทธศาสนาตั้งสิ่งก็คือขอเท็จจริง ที่มีอยู่ในชีวิตของเรา พระสัมมาสัม
 พุทธเจ้าเท่านั้นพระองค์ทรงเป็นผู้ค้นพบ เมื่อพระองค์ทรงค้นพบแล้วก็ทรงนำมาแสดง แสดงเพื่อจะให้หมู่ประ
 พุทธิบัญญัติได้รับผลประโยชน์จากขอเท็จจริงอันนั้น ฉะนั้นพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าจึงเป็นสาระ
 ชรรมะจึงเป็นแก่นสาร ชรรมะจึงเป็นอุกมกาล ที่บัญญัติพระพุทธศาสนาที่จะพึงเข้าถึงชรรมะ ถ้าใครเข้า
 ถึงซาบซึ่งควยใจแล้ว นำไปปฏิบัติ นำไปปฏิบัติเข้าไปปฏิบัติพิจารณาด้วยคน ก็จะบังเกิดผลแก่บุคคลนั้น ชรรมะ
 จะรักษามบุคคลนั้นให้มีความสุข ฉะนั้นบุคคลบัญญัติชรรมะ จึงให้เกียรติแก่ชรรมะยกย่องชรรมะ สรรเสริญชรรมะ
 ให้เกียรติแก่หมู่ประพุทธิกชรรมะ ไม่ทรงเกียรติชรรมะ ไม่คูหมิ่นชรรมะ เพราะชรรมะนั้น ขอมรักษามหมู่ประ
 พุทธิบัญญัติ ไม่ให้ตกไปในที่ชั่วโค เพราะชรรมะนั้นขอมรักษามประเทศชาติ หมู่คณะ บ้านเมือง ให้มีความสา
 มัคคีป้องกันกันไว้ บุคคลบางคนเข้าใจผิดคิดว่า ชรรมะนั้นไม่เกี่ยวข้องกับควยคน แต่มันเป็นเรื่องของบุคคล
 อื่นที่เขาอยู่ไกลซิด เช่นชีวิตของพระภิกษุสามเณร หรือไม่อย่างนั้นก็ของคนแก่ของคนชรา จำพวกเหล่านี้ต้อง
 การนอมเอาชรรมะมาชำระกาย วาจา ของตน สำหรับตัวแข็งแล้วไม่เห็นจะคงเกี่ยวข้องกับชรรมะเพราะ
 มีภาระหน้าที่ทำมาหาเลี้ยงชีพ มีแรงงานหนักบริกตัวเหลือเกิน นอกจากนี่ยังต้องการที่จะเสาะแสวงหาความ
 เพลิดเพลินกับโลกชีวิต บุคคลใดมีความเข้าใจอย่างนี้ บุคคลใดมีความคิดอย่างนี้ ก็เข้าใจว่าใจคับแคบเกิน
 ไปเพราะความจริงที่มีอยู่ในชีวิตของเรานั้นเอง คือขอเท็จจริงที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ ใครจะสนใจศึกษ
 ษาหรือไม่นำพาดีตาม ชรรมะก็จะมีแก่บุคคลนั้น จะอยู่ที่ตัวบุคคลนั้นแหละ ถ้าหากบุคคลนั้นทำดีกับบุคคลนั้นก็
 เป็นทุกข์ เป็นบาปไป ถ้าหากบุคคลนั้นทำกับบุคคลนั้นทำถูก ก็จะเป็นบุญเป็นกุศลไป เพราะฉะนั้นการศึกษาชรรมะ
 การศึกษชรรมะ การฟังพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเป็นไปเพื่อจะให้คนเรา รู้จักคน
 ตามสภาพความเป็นจริง เมื่อรู้จักคนแล้วก็จะไล้ทำตนให้ถูกกับฐานะหน้าที่ ถูกกับกาลเทศะ ถูกกับเหตุการณ์
 ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า ให้ตัวของเราแข็งนั้นแก่ชีวิตและให้ตนได้รับผลกำไรจากชีวิตนั้นๆ ที่ใดจะบังปัญหา
 ตามว่า มีความจำเป็นอย่างไรจึงต้องศึกษากันกันเพื่อใหรรู้จักคนและมีความจำเป็นอย่างไรจึงต้องศึกษชรรมะ
 จึงต้องบัญญัติชรรมะ เราก็คอบไ้ควา มีความจำเป็นเหลือเกิน เพราะชีวิตที่เกิดขึ้นมานั้นต้องเผชิญกับความทุกข์
 ความร้ายทั้งหลาย ต้องการหนีความทุกข์ คนทั้งหลายต้องการหนีความร้าย ทุกคนมุ่งมายที่จะให้ตัวเองนั้น
 ประสพแก่ความสุขความเจริญ ศึกษาตนจึงต้องศึกษาชรรมะ เพราะชีวิตของเราเกิดมาในโลกนี้ จะต้องเผชิญ
 ต่อความทุกข์ความโศรก ความวิโยกนอยบ่างมากบ่าง เป็นธรรมดาจะหนีความทุกข์ความโศรกเหล่านี้ไม่
 หนี เพราะโลกเรานั้นมันเคลื่อนกล่นไปควยความทุกข์ ความร้ายต่างๆประการ ชรรมะชาติที่มีอยู่มากกิติเรา
 ก็ให้เห็นไ้ควาเป็นของร้าย เช่นบางครั้งเกิดฝนแสงแห่งเหี่ยวไปทุกหยอมหยุม บางคราเกิดน้ำท่วม เกิดพา
 ยุพัดเกิดความร้อนจัดเกิดความเป็นจัด อย่างนี้เป็นต้น สิ่งของที่มีอยู่ในโลกบางอย่างเราก็กวว่าเป็นของร้าย

เช่นของมีพิษ มีหนาม มีคม สัตว์ ดิงห์ ลา ต่าง บางอย่างเราก็ว่าร้าย คนเราบางคนก็ร้ายเหลือ คือปาก
 ร้าย การกระทำร้าย การคิดร้าย ร้ายเพราะโลภมนุษย์เรามันเคลื่อนกลนไปทวยความทุกข์ ความร้ายเหลือ
 นี้ ชีวิตที่เิกมมาต้องเผชิญกับความร้ายมากบ้างน้อยบ้างอย่างไรไม่คงสงสัย ที่นี้เราลองพิจารณาดูกันในกองแห่ง
 ความทุกข์ความร้ายเหล่านี้ให้ เราก็จะเห็นได้ว่าความร้ายแห่งธรรมชาติก็ คือ ความร้ายของพืชผลคนไม่
 ก็คือ ความร้ายของดิงห์ ลา สัตว์ ที่อาคมะวาทักยั้งร้ายพอประมาณ ยังคิดที่จะหวานลอมแกไขหลบหลีก
 ปองกันไว้ แต่ความร้ายที่เกี่ยวกับคนเรานี้เป็นสิ่งที่ร้ายมาก เป็นสิ่งที่แกลยจกล่าปากใจ ถ้าพิจารณาถูกกัน
 ไปอีกว่า การกระทำร้ายการพูดร้ายของเรานั้นเิกมมาจากไหนเราก็จะทราบความจริงว่า การกระทำร้าย
 การพูดร้ายของคนเรานั้น เิกมมาจากใจร้ายเป็นต้นตามกฎจนกระทั่งถึงที่ใจ เราก็จะรู้ว่าที่ใจร้ายนั้นก็เพราะ
 มีกิเลสเป็นตัวการ กิเลสเป็นมารในใจคอยชักใยอยู่เบื้องหลังให้จิตใจเรากกอยู่ในวังบาดของมันอยู่ตลอด
 เวลาจึงเป็นอันสรุปผลตามแนวความคิดแห่งธรรมะตามพระพุทธศาสนาของเราได้ว่า ความจริงนั้นจิตใจของ
 เราก็จะไม่ร้ายมาแต่กำเนิด ความร้ายเหล่านั้นเิกมมาจากกิเลส บาบ กรรมที่นอนนิ่งอยู่ในใจนั้นทางหาก ตอน
 แรกๆกิเลสเหล่านั้นก็ไม่มีริษ มีแรงสักเท่าไร ครั้นอยู่ไปคนเราก็จะเมื่อ คืออารมณ์เข้าไปบำรุงแสงสีอันสกสวย
 ฉานเข้าไปในทางตา สัทอารมณ์เข้าไปในทางหู กลิ่นอันหอมหวลอันชวนใจฉานเข้าไปในทางจมูก รสอันกลม
 กลอมฉานเข้าไปในทางลิ้น ภายสัมผัสอันเป็นต้นอันนี้ คือความร้อน ความอ่อนแอ เหล่านั้นเป็นต้น มากระ
 ทบกายเราก็จะเิกมความงูสูกขึ้น เมื่อกิเลสเหล่านี้ไปบำรุงบารโหใจของเราแล้ว ใจของเราก็จะไม่เป็น
 อิศระเสรีได้ สิ่งใดที่พาลลงไปแล้ว กิเลสนั้นก็คอยสั่งการให้ทำ ให้ผูกและให้คิดไปตามแผนการของมันเสีย
 หมกที่นี้เราลองแบ่งภาคแบ่งส่วนดู แบ่งดูกระบวนการกิเลสทั้งหลายที่อยู่ในใจของเรานั้น เราก็จะทราบได้
 ว่ามีอยู่สามเหล่าสามกองด้วยกันคือ โสภะกิเลส โทสะกิเลสและโมหะกิเลส อันนี้ที่อยู่ในใจของเรา กิเลส
 กองที่ 1. ก็คือโสภะ ความโลภเป็นหัวหน้า โสภะความโลภนี้ มีปกคืออย่างไร ก็มีปกคือกอด้วยเอาทรัพย์สม
 บัตินทางที่ผิด ไม่คิดถึงความใครความเสียของใครอื่น ทะเยอทะยานในความเป็นใหญ่เป็นโตเิกมกว่าเหตุ
 โสภะนี้มีความมักมาก ความอยากใหญ่ ความอิจฉาวิริยาเขาเป็นต้น คือว่าเห็นเขาจะไค้กัทนอยู่ไม่ไค้อย่างนี้
 เรียกว่าเป็นกิเลสที่ 1. คือโสภะความโลภแล้ว ส่วนกิเลสข้อที่ 2. นั้นคือ โทสะกิเลส ปกคิทำจิตใจให้ไม่
 เกรียมเหยิ่มโหด มีความโกรธ กริ้ว ฉิวฉุนเป็นต้นเป็นบวิวาร ความพยามาหมาศร้าย ความเกลียดทำลายล้าง
 ญลาญบุคคลอื่น หรือว่าทุกสิ่งทุกอย่างให้พินาศไปอันนี้เราเรียกว่าโทสะ ที่อยู่ควมวิคุมจิตใจของเราเป็นข้อที่ 2
 ส่วนข้อที่ 3 นั้นคือโมหะกิเลส โมหะนี้เป็นกิเลสข้อที่สามที่อยู่ในจิตใจของเรา โมหะกิเลสคือความหลงมงาย
 ความเขลา ความทุเลาเมื่องายเหล่านี้เป็นลูกน้อง โมหะกิเลสมีหน้าที่ทำความคุมหลงหรือ มีภวังโหแกควง
 จิตของเรา มีความเห็นผิดเป็นชอบ มีความหัวก้อคือร้อน ความทรยศเนรคุณบุคคลอื่น เป็นต้นเป็นพรรรคพวก
 เหล่านี้เป็นโมหะกิเลส กิเลสทั้งสามกองนี้กล่าวมานี้ คือโสภะความโลภ โทสะหรือโมหะ ความหลงเหล่านี้

เป็นกิเลสที่นอนนิ่งอยู่ในใจของเรา กิเลสทั้งสามกองนี้ มีวิชาความไม่รู้งาม เป็นจอมพลตั้งกองบัญชาการ อยู่ในห้องจิตใจของเรานี่เอง ทำจิตใจของเรา ที่เคยมีความกว้างขวางใหญ่โตกลายเป็นบุคคลที่มีจิตใจคับแคบ ทำจิตใจที่มีความเยือกเย็นใหญ่โตกลายเป็นคนที่มีจิตใจเลวร้ายและมีกมล จิตใจที่เคยมีความเยือกเย็นหรืออ่อนโยนก็กลายเป็นคนใจร้าย กลายเป็นคนร้ายไปในที่สุด กว้างใหญ่ที่มนุษย์เราไม่ต้องการความร้าย ไม่ต้องการความทุกข์ ความโศรกเมื่อเราไม่ต้องการอย่างนี้ก็เขาส่งหาโมหะธรรมะคือ ความหลุดพ้นจากความทุกข์ ความร้าย อันหลักการในพระพุทธศาสนา ก็คือแนวการแห่งความคิด แนวการแห่งการปฏิบัติ การปฏิบัติโมหะธรรมะนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นบุคคลพบ เมื่อพระองค์ทรงค้นพบแล้วก็นำมาแสดง แสดงเพื่อจะให้หมู่ประพตติ เพื่อจะให้หมู่ปฏิบัติตามได้รับผลประโยชน์จากการประพตติปฏิบัติ นั้นๆ หรือไม่อย่างนั้นก็ให้ได้รับผลประโยชน์สามอย่างคือ

1. ประโยชน์ในปัจจุบันทันตา
2. ประโยชน์ในภายหน้า
3. ประโยชน์อย่างสูงส่ง เรียกขึ้นหลุดพ้นจากโลด จากความทุกข์ความ

โศรกทั้งมวล ก็แต่หลักการปราบความทุกข์แก้ความร้ายนั้น พระพุทธเจ้าของเราไม่ใคร่สอนให้แก้กันที่ปลายเหตุพระองค์ทรงสอนชุกคนให้แก้กันที่ต้นเหตุเลยทีเดียว เหตุก็คือรากเง้า เพราะเหตุนั้นเป็นแก้วสำคัญ "เยตัมมาเหตุ ปัตถวา เสดียงเหตุ กตาคะโศ เสดียงระโย โปนินโลโท เอวังวาที มหาสมมะโน" ทุกสิ่งทุกอย่างมีเหตุเป็นแดนเกิด จะดับได้เพราะความดับของเหตุก่อน พระมหาสมณะมีปกติแสดงเหตุ และความดับของเหตุ พุทธภาษิตอันนี้เป็นหลักรับรองเป็นเครื่องรับรองในเรื่องเหตุ-เรื่องผล ถ้าหากว่าเราจะแก้ไขที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเราก็ต้องแก้กันที่เหตุ ที่หลักการที่จะให้เกิดขึ้นนั้นมีอยู่ก็อย่าง หลักการที่จะให้เกิดขึ้น ท่านวางไว้ อยู่สามกองทัพ เพื่อเป็นคู่กับกิเลสและโมหะกิเลส หลักการปราบจำพวกนี้ก็มี ท่าน ศูลและภาวนา ท่าน ศีลภาวนาทั้งสามนี้ปราบการกิเลส โสกะ โหสะ โมหะ ใค้อย่างไร ท่านก็คือการบริจก วัตุสิ่งของเอื้อเพื่อเกื้อกูลแก่กันและกัน เฉลี่ยแบ่งปันความสุขแก่กันและกัน ชุกใจ จิตให้ขม้นในกุศล ฉันทะคือความพอใจ ท่านการบริจกนี้ มีวัตุประสงค์ ในการที่จะกำจัดกิเลส โสกะความโลภเสียได้ คือว่าจิตใจของเราที่มีความคับแคบก็กำจัดพยายามให้ท่าน ทำจิตใจให้กว้างขวาง อันนี้เราก็จะเห็นได้ว่าภาวนา การให้ การบริจก นั้นเป็นเครื่องปราบปราม เป็นข้าศึกคือโสกะคือความโลภได้ ที่นี้ข้อที่ ๕. ก็คือศีล คือการตั้งใจกเว้นจากความชั่ว ความผิด ทางกาย วาจา ใจ กายไม่ทำกายทุจริต มีการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพตติผิดในกาม วาจา ไม่พูดวาจาทุจริต เช่น พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดคำหยาบเพื่อเจ้าเหล่านี้เป็นต้น จิตใจของเรา ก็ไม่คิดให้เป็นโมหะทุจริต คือไม่คิดประทุรร้ายเขา ไม่โลภอยากได้ของเขา ไม่เห็นผิดจากท่านองค์กรองธรรม อคติใจไม่ทำสิ่งโลกด้วยความรอนใจ ไม่พูดและไม่คิดด้วยเรื่องโลกด้วยกายใจร้าย ศีลคือการปราบกิเลสให้ให้หมดไป หมกอำนาจ ทำจิตใจที่ร้ายกาจให้อ่อนโยนได้ อันนี้เราจะเห็นได้ว่าศีล นั้นเป็นเครื่องปราบโท

ของเราได้ ส่วนข้อที่ 3 คือภาวนา ภาวนาเป็นกุฏิร่มไม้หะ เข็มทองที่พิถีพิถัน ภาวาก็คือการวิเศษ การ
 ปีกอบรมตนด้วยการสวดมนต์ การศึกษาเหล่านี้เป็นต้น ภาวนาน่าจักโมหะได้ ก็ เราจะต้องพิจารณา ศึกษา
 จะต้องค้นคว้าพยายามกำจัดโลภะ พิจรณาไปรับเป็นอนิจจัง เป็นทุกข์ เป็นอหังการทำให้ปรากฏแก่ดวงจิต การ
 ศึกษาการวิกรมทำให้เราเป็นคนเฉลียวฉลาดขึ้นได้ ฉะนั้นเราจึงพูดได้ว่าภาวนาการอบรมมีเป็นเครื่อง
 นำหรรษาปรามการกิเลส โมหะ ความลุ่มหลงความเขลาได้ เพราะฉะนั้นท่านที่ภาวนาทั้งที่อาตมากล่าวมา
 นี้จึงเป็นเครื่องปรามปรามกิเลสสามกอง คือ โลภะ โทสะ โมหะกิเลสได้ บุคคลใดให้ทาน บุคคลใดรักษา
 ศีลและบุคคลใดเจริญเมตตาภาวนา สามารถวางกลางกิเลสภายในใจ เหลวนี้ไปให้ไต่มาเท่าใด ก็สำเร็จ
 เป็นบุญเป็นกุศลมากเพียงนั้น สิ่งใดที่จิตใจของเราจะมีบุญออกมาก้วยเหตุ บุญออกมาก้วยผลเมื่อมันปราศ
 จากกิเลสเขาควบคุม คำพูดที่เราพูดออกไป ก็จะมีบุญล้นพ้นเป็นวิสุทธิจิต งามอยู่เฉยๆเราไม่ทำเราไม่
 พูดเราไม่คิด จิตใจของเราจะนอนนิ่งคิดถึงไปในทางที่ดีด้วยเหตุนี้ความดีของเราจึงปรากฏอยู่ที่กาย วาจา
 และใจ ถ้าเราทำในทางที่ดี เช่น ทำกายสุจริต ไม่ขาดตัว ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดเป็นกาเม คือว่าประ
 พุติผิดในกามแล้ว ก็เป็นบุญเป็นความดีในทางกาย เราพูดก็เป็นวิสุทธิจิตในทางใจของเรา เพราะฉะนั้น
 การกระทำใดๆที่เป็นไปเพื่อความระสมของบุญกุศล คือการให้ทาน การรักษาศีล การเจริญเมตตา ภาวนา
 ให้เจริญแล้วการกระทำนั้นจึงใคร่ขอว่าเป็นสาระ การกระทำนั้นจึงใคร่ขอว่าเปรมเกษมสำราญ เป็นสิ่งสำคัญที่ควร
 ทำ นานาทำและพวกเราจำเป็นต้องทำโดยแท้ ในลักษณะตรงกันข้าม การกระทำที่เป็นไปเพื่อความระสม
 กองบาปเป็นไปเพื่อความขำรุ่งขำเรอ ความโลภ ความโกรธและความหลงแล้ว การกระทำนั้นๆเป็นสิ่งที่
 ไม่ควรกระทำ เพราะไม่สามารถที่จะบรรเทาให้เรามีความสุขได้ บุคคลใดฆ่าเพียงทาน บุคคลใดรักษาศีล
 เจริญเมตตาภาวนา หรือเห็นว่าการปฏิบัติเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญการศึกษาพระธรรมเป็นสิ่งสำคัญ บุคคลนั้น
 ชื่อว่ามีความสุจริตถูกเป็นอารมณ์ ในลักษณะตรงกันข้ามบุคคลใดที่เห็นว่าการให้ทาน การรักษาศีลการเจริญ
 เมตตา ภาวนานั้นเป็นสิ่งไม่สำคัญ เป็นสิ่งที่ไม่ดี บุคคลนั้น มีความคิดผิดเป็นอารมณ์ ก็เหลาตามสาธุชนทั้ง
 หลาย มาสัปดาห์ทั้ง ๗ โอกาสนั้นนั้น ก็ใคร่ขอว่าเป็นผู้ที่มีความเลื่อมใสในพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัม
 มาสัมพุทธเจ้าแล้ว ควรยินดี ควรประพฤติ ปฏิบัติในหลักธรรม คำสอนของสัมมาสัมพุทธเจ้า เวื่อเราศึกษา
 อบรมหรือว่าเข้าใจในหลักพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดีแล้ว เราก็พยายามไปแนะนำบอก
 กล่าวแก่คนที่ยังไม่รู้และไม่เข้าใจ อันนี้ก็จะเป็นบุญไปในทางที่ดีที่สุดแล้วสมกับพุทธภาษิตที่ว่า "สัตถุ ทานัง
 ธรรมทานัง ทิมาติ" การให้ธรรมย่อมมีการชนะทั้งปวง " สัพพ ะหิง ธรรมะระหิ ทิมาติ" ความยินดีใน
 ธรรมย่อมชนะความยินดีทั้งปวง " ตันนะคะโย สัพพะทุกข์ัง ทิมาติ" ความเดินไปแห่งค้นหา ย่อมชนะทุกข์ทั้ง
 ปวงนี้ก็เล่าในวันนีทานศรัทธาสาธุชนทั้งหลาย พวกกันมาทำกองกุศล เพื่อเป็นหนทางอันไปสู่สุคติของกัน กล่าว
 คือทานทั้งหลาย ไ้มาถวายสลากภัต เป็นทาน ๗ โอกาสนั้นนั้น ก็ใคร่ขอว่าทานศรัทธาทั้งหลายนั้นเป็นผู้
 มีความเลื่อมใสแล้วในพระรัตนตรัยจึงน้อมนำจตุปัจจัยไทยทานของตนเพื่อเป็นบำรุงพระพุทธศาสนา การ
 ถวายสลากภัตนี้จะมีอันส่งผลประการใด อาตมาภาจะขอยกเอาวัคคุณนี้ นิทานเรื่องหนึ่งขึ้นแสดง เพื่อ

เพื่อเป็นเครื่องขี้แจงแก่ท่านสาธุชนทั้งหลายโดยย่อ

ในอดีตครั้งหนึ่ง เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราบังเกิดพระชนมายุอยู่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา โคจรเสด็จพระเจ้า ตะเสนะ ชิโลกศลา กุกอนมหาบพิตร ในอดีตกาลนั้นโดย หวังไปยังมีพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า "ปะทุมุตระ" พระพุทธเจ้าองค์นี้ ในครั้งหนึ่งเสด็จไปยังกรุงหงสาวดี ก็ในกาลครั้งนั้นมี บุษยเชษฐาใจคนหนึ่งทำมาหาเลี้ยงชีพกับควยภรรยาของตนด้วยการทักฟืนขายตามประสาของ คนยากจน แควสองสามภรรยาคนนั้น มีความเลื่อมใสในพระวัชรีย์เป็นอย่างดี อยู่มาวันหนึ่งชายผู้นั้นเป็นสามีว่า ก็ผูกกับภรรยาของตน การที่เราเกิดมาเป็นคนทุกข์ การที่เราเกิดมาเป็นนอภักจนเช่นนี้ ก็เพราะว่าเราเป็น ไม่ไคทำคุณงามความดี ไม่ไคไคทานไม่ไคไคการรักษาศีล ในปางก่อนเราเกิดมาชาติหนึ่งจึงเป็นนอภักจนเป็น คนเชษฐาใจ ออย่าเลยคอแค่นี้ไปเราตั้งสองจงมาทำบุญกุศลเพื่อเป็นหนทางไปสู่สุคติของเราเด็ก ภรรยาไค ึ่งถึงนั้นก็เห็นชอบก็ใจควย อยู่มาวันหนึ่งสองสามีภรรยาคนนั้น ก็ออกไปเก็บผักทักฟืนขาย เก็บควาไคแล้วก็ เอามาซื้อหม้อข้าวใบหนึ่ง หม้อแกงใบหนึ่ง ถ้วย 4 ผล อ้อย 4 ลำว่าอย่างนั้น หนึ่งเมื่อซื้อมาแล้วก็เอา มา จักแจงแจงเสร็จแล้วก็นำไปกับพวกเขาทั้งหลายที่จะนำไปถวายพระภิกษุ สงฆ์ที่อยู่เ็นพระพุทศาสนานั้นก็นำ ไป หนึ่งเมื่อนำไปก็จับไคตลก ไคพระภิกษุรูปหนึ่ง สามภรรยาเชษฐาใจสองคนนั้น ก็มีความยินดีปรีดาปราโมทย์ เมื่อจับไคภิกษุรูปหนึ่งก็น้อม เอาจุบัจจุยไคทานที่คนหามาด้วยความอยากลำบากนั้น เขาประเคนถวายแล้ว ก็เอานามหาญาคือว่าหลังน้ำ "ทักษิโนทก" ไคตกลงไปในแผ่นดิน แล้วตั้งความปราถนาว่า ควยเคชานุภาพ แห่งกุศลบุญที่ข้าพเจ้าทั้งสอง มากกระทำ ณโอกาสบิณฑิณนั้น ข้าพเจ้าเกิดมาในชาติไค เกิดมาในกำเนิดไค เกิดมาในภพไคๆ ขึ้นชื่อว่าความทุกข์ ขึ้นชื่อว่าความอยากลำบากแล้ว จงอย่าไคบังเกิดแก่ข้าพเจ้าในภพนั้น ชาตินั้นเลย ขอให้ข้าพเจ้าทั้งสองนี้จึงพรังพรอมไปควยหริภยสมบัติหรือบริวารไปควยจุบัจจุยไคอย่างนั้น เขา ตั้งความปราถนาไว้อย่างนี้ ต่อมาไม่นานสองสามีเชษฐาใจนั้นก็ทำการกริยาคือตายไปบังเกิดเป็นเทวนบุตร เทพ ธิคาอยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงษ์เสวยสมบัติอันเป็นที่พบ มีนางเทพอัปสรแวดล้อมอยู่เป็นบริวาร เมื่อเสวยอยู่ ในสวรรค์ชั้นทิพย์นั้นพอสมควรแล้วก็จุติลงมาเกิด เป็นกษัตริย์อยู่ในเมืองพรวาสี กษัตริย์พระองค์นี้เมื่อเมื่อ หมายคอรราชสมบัติแล้วก็ออกบวช ทำกาละกริยาไปก็ไปบังเกิดในพรหมโลกอีกทีหนึ่ง กลับจากพรหมโลกมา ก็ไคบังเกิดเป็นโอรสของกษัตริย์ เสวยราชสมบัติ เมื่อเมื่อหมายคอรราชสมบัติแล้วก็เสด็จออกบวรพชา เมื่อ ออกบวรพชาก็แสวงหาโมกขธรรมจนสำเร็จ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กล่าวคือเป็นพระพุทธเจ้าของเราที่เรา พากันเคารพ นับถือ ณ บัดนี้ณ เืองนี้แหละท่านศรัทธาทั้งหลาย อนิสงค์ของการถวายสลากกาพัตรทานให้กุณ อันยิ่งใหญ่ไพศาลอย่างนี้ การถวายสลากกาพัตรทานนี้ สามารถอำนวยความสุขให้แก่เราไคอย่างนี้ เพราะ ฉะนั้นท่านศรัทธาทั้งหลายไคมาถวายสลากกาพัตรณโอกาสบิณฑิณนั้น จงพวกนี้มีความยินดีในการกระทำของ ตน เด็ดก็จะบังเกิดเป็นบุญ เป็นกุศลอันยิ่งใหญ่ไพศาล ก็ณบุญจะยิ่งใหญ่ไพศาลจะมากน้อยนั้นขึ้นอยู่กับเจตนาของ เรา คือเราจะต้องพร้อมควยเจตนาสามอย่าง

1. ก่อนจะให้เราต้องมีความยินดี มีความเลื่อมใสเสียก่อน
2. เมื่อเรากำลังให้ กำลังถวายอนุชน เราก็มีความยินดี มีความเลื่อมใส
3. เมื่อเราให้ไปแล้ว ก็มีใจองแนว ไม่คิดเสียขายของ ไม่กินแทนแกล้งใจ ของที่เรา

ให้เขาไป เมื่อเราถึงพร้อมด้วยเจตนาทั้งสามอย่างดังที่อาตมาจะกล่าวมาเคียวนี้ อานิสงค์ของเราจะได้
ได้รับคือ

1. บุคคลให้ท่านนั้นยอมเป็นที่รักใคร่ของมนุษย์ทั้งหลาย
2. มนุษย์ทั้งหลายยอมคบหาสมาคมกับบุคคลผู้บริจาคทาน
3. กิเลสพหุข้อเสียดของบุคคลผู้นั้นยอมพุ่งขจรไปในที่ทิ้งปวงใจ
4. บุคคลผู้บริจาคทานนั้นจะเข้าไปในสมาคมใดๆยอมเป็นผู้ที่ไม่เก้อเขิน เป็นผู้แถวกล้า

เสมอ

5. บุคคลผู้บริทานนั้น เมื่อตายไปแล้วก็จะไปสู่สุคติโลกก็ไค ฉะนั้นเมื่อท่านศรัทธาทั้งหลาย
เมื่อใดทราบการถวายสลากภัตทานนั้นเมื่อนี้สิ่งก็อย่างไร การกำจักกิเลส โสกะ โทสะ โมหะนั้นเราจะ
กำจักด้วยอะไรแล้ว พึงเทศนามาแล้วก็พยายาม นำไปประพฤติ ปฏิบัติ เมื่อเราทำที่เกี่ยวไม่ได้ พยายาม
ทำไปที่ละเล็กทีละน้อย กุศลที่เราทำไปนั้น มันก็จะค่อยๆเต็ม เหมือนกับภาชนะที่เราวางไว้ในกลางแจ้งฝน
ตกลงมาทีละหยาดๆนานเข้าภาชนะนั้นก็เต็มไปคายนานโคบุญกุศลที่เราทำทีละน้อยๆก็จะมากขึ้นนั้น เพราะ
ฉะนั้นท่านศรัทธาทั้งหลายจงใคร่ในธรรม จงให้ทาน ขยันในการรักษาศีล และเจริญเมตตาภาวนา เพื่อกำ
จัก โสกะ โทสะ โมหะให้สิ้นไป ดังที่อาตมาพรรณามาแล้วนั้นแล ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนานี้ ด้วยเขชา
นุภาพแห่งคุณ พระศรีวิรัตนตรัย และด้วยกุศลผลบุญที่ท่านศรัทธาทั้งหลายพากันมาถวายสลากภัต ๗ โอกาส
บิณฑนิ จงรวมกันเป็นภาวะบิจัย ช่วยป้องกันเสียภัยภัยพิบัติทั้งหลาย คลีให้ท่านศรัทธาทั้งหลายนั้น จงประ
กอบไปด้วยพร ดีประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ทุกทิวาราตรีกาล แสงพระธรรมเทศนามาก็พอสมควร
ควรแก่เวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้.

พระสาวก เป็นภาษามาลี.

พระควาง เนตรองค์มรณาย

ท่านแม่ออกศรัทธาทั้งหลายที่มานี้ ในวงของสลากพัทธาทานนี้ การที่
 ที่มาตกละเอียดนี้มีอยู่ 64 กรรม ของผู้เจ้ามีอยู่ 4 รวมทั้งชั้นนี้เทศ ชั้น
 อาจารย์มีอยู่ 42 ของพระเจ้า 23 ส่วนของใครจะตกที่โคนนั้นอาตมาจะไถ่กล่าว
 วัคศรีบุญเรื่องตกเบอร์ 57 ไถ่แก่นางสกลีเสของสวัสดิ์ ตกวัคศรีบุญเรื่อง
 เบอร์ 11 นางแก้ว เป็นสุหัสตกวัคจอมแจ้ง เบอร์ 35 นางอรุณมาคะปริษา
 ตกวัคจอมทอง เบอร์ 47 ลุงเชียงแสนตกวัคจอมทอง เบอร์ 67 แม่ป่วน
 คำคงตกวัค สิทธิมงคล เบอร์ 54 นางเอี้ยคำคง ตกวัคสุพรรณรังษี(วัคจอง
 คำ) 42 นายล้วน สุวรรณผล ตกวัคจันทราวาส เบอร์ 41 นางหล้าวงชัย
 ตกวัคทองสูง นายวิโรจน์ตกวัคจันทราวาส นางหล้า วงอินทาทตกวัคชัย
 ลาก(วัคป่าหนาด) นายมา มาลา ตกวัคท่าข้าม นางเย็นคา ปฏิภาณกุล
 ตกวัคสหหารเหนือ นางสาวแม่บัวเงิน บุญบุตรตกวัคแม่หาร นางชาว
 มาลาตกวัคหุ่งแล้ง นางยอดเรืออายุทธ ตกวัคน้ำคืบ นางสาวเกษร นิ
 ยมรัตน์ ตกวัคห้วยวอก นายชุม นางเป็งตกวัคคะปวง นางอารีย์ สุกข์
 ทารตกวัคทองคำ นายคืบ นางคำเอี้ย ตกวัคป่าหมาก 53 นางสม คำ
 หาดยาตกแฉะนาง แก้ว มณีโชติ ตกแฉะสวยวัคป่าหมาก นางน้อย
 นวลจิต ตกแฉะนาง นายพรหมา งอกงาม ตกทานพระครูอนุสรณ์ศาลสน
 เกียรติ 58 นายใหม่ วันชัย ตกพระแก้ว นางสุน คงแก้ว ตกพระนวล
 นางเนตร สาราวุทธตกพระเสวก นางจันทร์ดี พระพุทธภักดิ์ นางสาว เทพ
 บุตร ตกพระทองดี นางสาว กัญญา ศิริงามเมือง ตกแฉะดี นายมีณญา
 ไหวดี ตกแฉะโรจน์ แม่อุ้นนำ ไหวดี ตกแฉะทร นายเย็น งอกงาม ตก
 แฉะพระยงค์ นางยอดเรืออายุทธ ตกแฉะบุทร บ้านแม่ดู เสมอกิจตก
 แฉะบุทร นางหล้าหุ่งแพมตกแฉะประภัส 31 นางจันทนหอม งามวิไล ตก
 แฉะชวย นายนิ่ว แทนขาว ตกแฉะละ แล้วกัญเทศ 12 พระอรหันต์ ของ
 อาจารย์ตกนางสาว อาภาพรรณ 23 ชั้นนั้น ตกเป็นของพระเจ้าหมก
 ขอหือทราบดังนี้.

อาจารย์
ทานพระครู

ขอมาชั้นนี้แก้วทั้งสาม
 พูกว่าผู้เจ้าที่นิมนต์มาในวัคต่างๆ มีอยู่ 20 วัคด้วยกัน คือวัคนี้ หมู่ที่มีวัค
 พระธาตุป่าหมาก บ่อใจมีพระธาตุป่าหมากนอ เป็นแต่รากไถ่กับบ้านแม่

แม่หาร ที่หมู่บ้านนั้นมีเจดีย์ประจำหมู่บ้าน คุเจ้าอยู่ที่นั่นองค์หนึ่งและมีชาวบ้าน
ป่าหมาก แม่หารมาบวชเป็นเณร เช่นอาตมาไปบวชคราวที่แล้ว รวมทั้งบ้านแม่
คอบเหนือ 7 องค์ เคี้ยวนี้เหลือ 4 องค์ฉะนั้น ชื่อจึงเป็น จำแธ ส่วนแธ นว
กอกันอย่างนี้แหละ และเคี้ยวนี้เหลือเณรอยู่ 4 องค์และคุเจ้าองค์หนึ่งที่ป่านี
ที่นี้คุเจ้าเป็นก็มาร่วมกินรวมทานด้วยในคราวนี้ ซึ่งมีแถ ชื่อแถ ส่วนสำแถนั้นก็
มาด้วยคุเจ้าจำนวนคุเจ้าและหัววัดที่มานี้ มีอยู่คุเจ้า 21 คน เณร 13 คน รวม
กัน 40 คนพอดี แต่ป่าหมากบ่อมาคนหนึ่ง คงจะป่วย คั้งนั้นเป็นอันว่าคราวนี้มี
12 คน คุเจ้า 21 คน รวมกันเป็น 39 คนพอดี ในการจับฉลากนี้ ชื่อคุเจ้าเป็น
จับเอาวาทกของแม่ออกศรืทธาคนใด ที่นี้เมื่อจับถูกของแม่ออกศรืทธาคนใดแล้ว
ก็นำเอาของทานของแม่ออกศรืทธาไปถวายแก่คุเจ้า พระคนนั้น ที่นี้สำหรับนิ
มนต์คุเจ้าไปนั้น ที่นี้เมื่อจับถูกของแม่ออกศรืทธาคนใดแล้ว ก็นำเอาสังข์ควทาน
ของแม่ออกศรืทธาไปถวายแก่คุเจ้าและพระคนนั้น ที่นี้สำหรับนิมนต์คุเจ้าไป
พระเจ้าอันนี้เป็นของคุเจ้าหื้อควทานเข้าวัดเป็นอย่างนั้น คอไปเราจะถวาย
เครื่องไทยทาน แก่พระสงฆ์ที่จับฉลากได้ เมื่อพระสงฆ์เป็นหื้อพรแก่แม่ออกศรืทธา
เราก็หยาคน้ำแฉส่วนบุญกัน ที่นี้เมื่อทานแล้ว แม่ออกศรืทธาเอาสังข์ เราพรกัน
แล้วก็ร่วมกัน เข้าใจว่าแม่ออกศรืทธาที่ระทานหื้อคนตาย จะทานอย่างนี้ก็จับฉลาก
ถวายเป็น แม่ออกศรืทธาก้ทานกันตะกั ทานอยู่เรื่อยๆ เคี้ยวจะไม่มีสังข์ถวาย
คุเจ้าอีกแล้ว คุเจ้าพอแต่ศรืทธาไม่พอเอาพรอยู่เรื่อยๆ เราทานพร้อกัน เมเมื่อ
เวลาคุเจ้าเป็นหื้อพร เราก้กรวดน้ำหยาคน้ำแฉส่วนบุญ เป็นการคั้งใจแฉส่วนบุญ
คั้งจิตส่วนบุญนี้ไปหื้อแก่ญาติพี่น้องที่ล่วงลับกับไปแล้ว หรือเมื่อจะทานเสวยไปหน้า
จะทานหื้อแมนางธรณี เจ้าคั ที่ดิน หรือจะแฉหื้อเทวบุตร เทวคา พอเกิด แม่เกิด
อันนี้เราก้กรวดน้ำกัน คุเจ้าเป็นก็หื้อพร เป็นอันสำเร็จเหมือนกัน ในสมัยพระ
พุทธเจ้าศรืทธาเป็นคนหยาคน้ำ พระพุทธเจ้าเป็นก็หื้อพรคั้งในเรื่องพระเวสสัน
คร พระเวสสันคร เป็นหื้อ ช้าง รถ เกวียน หื้อทาน พระเวสสันครเป็นคนหยาค
น้ำ พระเจ้าพิมพิสานสร้างวัด เวรุวรรณ หื้อถวายแก่พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า
ก็อนุโมทนาหื้อพร พระเจ้าพิมพิสานเป็นหลังน้ำ คือหยาคน้ำแฉส่วนบุญก็เป็นอัน
สำเร็จ หรือทางพื้นเมืองอนิสงค์แห่งการถวายฉลากนี้ นางปทุมมาหื้อทาน พระ
พุทธเจ้าเป็นก็หื้อพร นางปทุมมาก็หยาคน้ำคนเคี้ยว พระพุทธเจ้าก็เพียงแต่ว่า
"เอวัง โทคุ" ความมักไม่มีโทษในการหื้อทานฉนโค ก็ขอหื้อสมกับความมักนั้น
จิมเตอะ" เป็นว่าอีกก็สำเร็จแล้ว คุเจ้าเป็นหื้อพรแก่แม่ออกศรืทธาก้หยาคน้ำอุ
ทิศบุญกุศลก็สำเร็จในการมาทาน ที่นี้เมื่อก็ว่าอย่ารีบกลับเพื่ออยากจะให้รู้โดย

ตัวกันในงานเทศกาลออกพรรษาจะบอกให้อีกทีคือ กุมภาพันธ์ (กุมภาพันธ์) 14-15 คำ
ที่นี้หมายกำหนดการทางอำเภอที่ยังไม่ได้บอกที่นี้กำหนดการทางอำเภอ เป็นออกมา
ก็จะในวันแรมค่ำอีกทีหนึ่ง เป็นประเพณีนิยมตามท้องถิ่นของเรา ก็ 14-15 คำ
ประการสำคัญก็อยากไห้แม่ออกศรัทธา มีเวลาทำได้ให้ประทับที่หน้าบ้าน ใส่ต้นกล้วย
ต้นอ้อยเป็นการรักษาประเพณีอันดีงาม ต่อไปก็จะรับพรจากพระสงฆ์ เพื่อจะให้พร เป็น
ศิริมงคลแก่แม่ออกศรัทธาต่อไป

พระ

ให้พรแก่แม่ออกศรัทธา เป็นอันเสร็จพิธี.

0000000000000000000000

อาจารย์
ท่านพระครู
พระเทศ
ท่านพระครู
ท่านพระครู

อาราธนาศีล

ขึ้นนะโมตัสสะ 3 ครั้ง ให้อุมาสกอุมาสิกาวาทาม

นะโมตัสสะ และให้ศีล 5 แก่อุมาสกอุมาสิกาวาทามและรับเอา

ให้พรแก่พวกกุ่มกุ่มสาววิจจอมแจ้งและวัดน้ำคืบ

พูดว่าประเพณีนี้เรานี้เคยด้วยกัน ครงกับวัน 14 ค่ำและ 15 ค่ำ ที่นี้ถ้าหากว่า

ทางการบอรวมควัยในการทานแทน เป็นวันแรม 1 ค่ำ ที่นี้สำหรับคณะสงฆ์

ศรัทธาได้นั้นตั้งเอา 14 และ 15 ค่ำจึงบอกที่แถมออกศรัทธาทั้งหลายเอาแล้วขอ

อู่ตะเภาละ ที่นี้หมู่ศรัทธาร่วมกันแล้ว เริ่มไหว้พระถวายทานกันต่อไป

บอกให้หมู่ศรัทธาให้ไหว้พระ

อาจารย์
อาจารย์
พระ

ไหว้พระให้อุมาสกอุมาสิกาวาทาม

ขึ้นนะโมตัสสะให้อุมาสกอุมาสิกาวาทาม

พระเทศ

เป็นภาษามาลีและให้ศีล 5 แก่อุมาสกอุมาสิกาวาทามและรับเอา

อาจารย์

ไหว้พระ

อาจารย์

ขอขมา

อาจารย์

อาราธนาพระปริต

พระเทศ

เป็นภาษามาลี

พระเทศ

พื้นเมือง (โคยมหาอาสน์)

ณ บัดนี้อาตมาภาพจะแสดงธรรมมีกถาพรรณนาถึงดีจรรวมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเปิดเครื่องสติปัญญาของศรัทธาแก่ท่านสาธุชนทั้งหลายตามสมควรแก่เวลา ก็ในวันนี้นั้นท่านศรัทธาทั้งหลาย ต่างพากันเสียดลางธุระการงานของตน พากันมาสู่สถานที่นี้ มีความมุ่งมาศปรารถนาใครจะสะสมกองบุญกุศล เพื่อเป็นทานทางอันไปสู่สุคติของตน กล่าวคือท่านศรัทธาทั้งหลายได้มาถวายสลากภัตต์แก่ภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนา นี้บวชนทั้งหลายเป็นผู้มีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัยและได้เป็นผู้บำรุงพระศาสนา เป็นส่วนหนึ่งด้วย ก็เพราะว่าพระพุทธศาสนาดำรงคงอยู่ไ้เนื่องก็ต่ออาศัยบริสัจสี่ คือภิกษุ ภิกษุณี อุมาสกอุมาสิกา เป็นผู้ช่วยเหลือเป็นผู้ช่วยรักษาจึงดำรงคงอยู่ได้ แลฆานศรัทธา อุมาสกอุมาสิกาทั้งหลายนั้นเป็นผู้ครองเรือนไม่อาจที่จะสามารถเล่าเรียนศึกษา วิชาของสัมมาสัมพุทธเจ้าให้บริสุทธิได้ เพราะมีภาระหน้าที่ที่จะต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ ส่วนพระภิกษุสามเณรนั้นเป็นผู้ได้สละเคหะสถาน บำรุงเรือนออกบวชอยู่ในพระพุทธศาสนา ได้ศึกษาพระ

พระธรรมคำสั่งสอนของสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนแล้ว ก็นำมาชี้แจงบอกแก่ศรัทธาอีก
 คอหนึ่ง แลภิกษุสามเณรที่อยู่ในพระพุทธรศาสนาจะดำรงคง เพศอยู่ในพระพุทธรศาสนา ไฉนก็ตอ้งพึ่งพาอาศัย
 อุบาสก อุบาสิกา ศรัทธา ญาติ โยม เป็นผู้ช่วยเหลือ เป็นผู้ช่วยกันบำรุงจึงจะคง เพศอยู่ในพระพุทธรศาสนา
 ได้ ถ้าหากว่าชาวอุบาสก อุบาสิกา ญาติ โยม เป็นผู้ช่วยเหลือแล้วก็ไม่อาจที่จะอยู่ได้ ก็แล ท่านศรัทธาทั้ง
 หลายได้พากันมาทำบุญ ทำกุศล ได้ถวายสลากกาฬิทร เป็นทาน ๗ โอกาสสมัยนั้น กุศลณณบุญอันสูงศักดิ์ แห่งค
 การถวายสลากกาฬิทร เป็นทานจะมีประการไฉน อาทมาถาพยังไม่แก่มาถึงพักไว้แค่นี้ก่อน ที่นี้จะย้อนไปถึง
 สุภาสิทที่อาทมาถกกล่าวเป็นหัวข้อเทศนา ว่า " อสาเร สาระ นะติโน " ดังนี้ หัวข้อเทศนานี้ พระสัมมา
 สัมพุทธเจ้านี้ของเรา พระองค์ทรงตรัสทอภิกษุวิสัยจะในคราวเมื่อพระองค์ทรงประทับอยู่ที่ เระวันวิหาร
 มีประวัติการเป็นมา คือเมื่อ พระสาวกทั้งสอง คือ อุปริสะกับโปริกะทั้งสองมานพพบกับอัสสิที่กรุงราชคฤษ
 แล้วทั้งสองมานพก็ทราบความจากพระอัสสิเถระว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา นั้น ทรงประทับอยู่ที่ กรุง
 สาวคที ทั้งสองก็ลาพระอัสสิเถระกลับไปเฝ้าสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อไปเฝ้าแล้วทั้งสองก็กลับไปหาอาจารย์
 สนธิชัยผู้เป็นอาจารย์เก่าเล่าความให้ฟังว่า บัดนี้พระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นแล้วในโลก พระธรรมก็บังเกิดขึ้น
 แล้ว พระสงฆ์ก็บังเกิดขึ้นแล้ว มาเถิดเราไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยกัน สนธิชัยปฏิเสธโดยจับพัน
 ว่า เราไม่อาจที่จะไปได้ เพราะไค้คงคนเป็นลูกศิษย์เป็นอาจารย์สอนลูกศิษย์มาช้านาน การที่จะลดตำแหน่ง
 แห่งอาจารย์ไป เป็นศิษย์ของสมณะโคโคมนั้นยังถูกระไรชอบกล ประชาชนจะจกจันกันไปให้อ้อจางูไปถึงไหน
 ก็จะไม่ไกลไกลไปถึงนั้นประดุจความห้วนโหวนอยู่ในคอก เราจึงไม่อาจที่จะไปได้ ทั้งสองมานพก็พยายามชี้แจงณ
 สนธิชัยก็ยังหัวค้อไม่คลายกลับถาถสองสหายว่า ในโลกนี้มีคนโง่มากหรือคนฉลาดมากกว่ากัน ทั้งสองก็ยืนยัน
 ว่าในโลกนี้มัน มีคนโง่มาก ส่วนคนฉลาดนั้นมันน้อย สนธิชัยก็พูดสวมรอยว่า ถ้าอย่างนั้น คนโง่ ๆ จักมาสู่
 สำนักของเรา ส่วนคนที่ฉลาดจงไปสู่สำนักของสมณะโรโฆมเถิด หัวเราเถิดมาเป็นอาจารย์ก็จะขอเป็นประ
 ธานอยู่ใต้อาจารย์นี้ต่อไป ทั้งสองสหายคือ อุปริสะกับโปริกะมาพ ก็ไม่อาจที่จะชักชวน สนธิชัย ที่จะไปเฝ้า
 สัมมาสัมพุทธเจ้าไค้ก็ลาสนธิชัยไปเฝ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามความมุ่งมาศปรารถนาของคน เมื่อได้เฝ้า
 แล้วก็ไค้ตั้งพระธรรมเทศนา ไค้บรรพชาอุปสมบทอยู่ในพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คอการไม่
 นานนักทั้งสองก็ไค้บรรลุเป็นพระอรหันตผล สำเร็จเป็นพระอริขะบุคคลในพระพุทธรศาสนา คังที่เราทั้งหลาย
 ไค้รู้จักนามว่า พระสารีบุตรและพระโมฆราถณะนั้นแล อุบมาวันหนึ่งทั้งสอง คือพระสารีบุตรและพระโมฆรา
 ณะนั้นก็กราบพูลความหลังที่ตนไค้สนทนากับอาจารย์สนธิชัยให้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทราบ พระสัมมา
 สัมพุทธเจ้าก็ทรงตรัสสุภาสิทที่อาทมาถกกล่าวเป็นหัวข้อเทศนามาเมื่อที่นี้ว่า " อสาเรสา พระมะติโน สาเรจะ
 อะสาระมะติโน " ดังนี้เห็นคัน ซึ่งมีความภาคเป็นภาษาไทยว่า "บุคคลเหล่าไค้ มีปกติเห็นทานเป็นของไม่
 สำคัญ เป็นของสำคัญ เห็นความสำคัญเป็นของไม่สำคัญ บุคคลเหล่านั้นมีความคิคคินเป็นอารมณ์ก็ยอมไม่บรรลุ

สิ่งเป็นสาระประโยชน์ ส่วนบุคคลเหล่านี้อย่าสำคัญ โดยเป็นของสำคัญ เห็นความสำคัญเป็นของ
 ไม่สำคัญ บุคคลเหล่านี้มีความคิดถูกเป็นอาตมิก ขอมบรลถึงสิ่งซึ่งเป็นสาระ ที่เป็นประโยชน์ได้ดังนี้" จริง
 อยู่อันพระธรรมคำสอนที่มีอยู่ในพระพุทธศาสนาทั้งสิ้นก็คือข้อเท็จจริง ที่มีอยู่ในชีวิตของเรา พระสัมมาสัม
 พุทธเจ้าเท่านั้นพระองค์ทรงเป็นผู้ค้นพบ เมื่อพระองค์ทรงค้นพบแล้วก็ทรงนำมาแสดง แสดงเพื่อจะให้ผู้ประ
 พกติปฏิบัติได้รับผลประโยชน์จากข้อเท็จจริงอันนั้น ฉะนั้นพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าจึงเป็นสาระ
 ธรรมะจึงเป็นแก่นสาร ธรรมะจึงเป็นอุคมกาล ที่ผู้ปฏิบัติพระพุทธศาสนาที่จะพึงเข้าถึงธรรมะ ถ้าใครเข้า
 ถึงซาบทั้งกายใจแล้ว นำไปปฏิบัติ นำไปปฏิบัติเข้าไปในชีวิตประจำวันของคุณ ก็จะบังเกิดผลแก่บุคคลนั้น ธรรมะ
 จะรักษาบุคคลนั้นให้เป็นสุข ฉะนั้นบุคคลปฏิบัติธรรมะ จึงให้เกียรติแก่ธรรมะยกย่องธรรมะ สรรเสริญธรรมะ
 ให้เกียรติแก่ผู้ประพอกติออกธรรมะ ไม่ทรงเกียรติคนธรรมะ ไม่ดูหมิ่นธรรมะ เพราะธรรมะนั้น ขอมรักษาผู้ประ
 พกติปฏิบัติ ไม่ให้ตกไปในที่ชั่วได้ เพราะธรรมะนั้นขอมรักษาประเทศชาติ คุ้มครอง บ้านเมือง ให้มีความสา
 มัคคีปลอดภัยกันได้ บุคคลบางคนเข้าใจผิดคิดว่า ธรรมะนั้นไม่เกี่ยวข้องกับตัวคุณ แต่มันเป็นเรื่องของบุคคล
 อื่นที่เขาอยู่ไกลซีก เช่นชีวิตของพระภิกษุสามเณร หรือไมอย่างนั้นก็ของคนแก่ของคนชรา จำพวกเหล่านี้ต้อง
 การน้อมเอาธรรมมาชำระกาย วาจา ของตน สำหรับตัวเองแล้วไม่เห็นจะต้องเกี่ยวข้องกับธรรมะเพราะ
 มีภาระหน้าที่ทำมาหาเลี้ยงชีพ มีแ่งงานที่มีรับผิดชอบ เหลือเกิน นอกจากนี้ยังต้องการที่จะเสาะแสวงหาความ
 เพลิดเพลินกับโลกชีวิต บุคคลใฝ่ความเข้าใจอย่างนี้ บุคคลใฝ่ความคิดอย่างนี้ ก็เข้าใจว่าใจคับแคบเกิน
 ไปเพราะความจริงที่มีอยู่ในชีวิตของเรา นั้นเชิง คือข้อเท็จจริงที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ ใครจะสนใจศึกษา
 หรือไม่นำพาก็ตาม ธรรมะก็จะมีแก่บุคคลนั้น จะอยู่ที่ตัวบุคคลนั้นแหละ ถ้าหากบุคคลนั้นทำดีบุคคลนั้นก็
 เป็นทุกข์ เป็นบาปไป ถ้าหากบุคคลนั้นทำดีบุคคลนั้นก็ถูก ก็จะเป็นบุญเป็นกุศลไป เพราะฉะนั้นการศึกษาธรรมะ
 การศึกษาศรีธรรมะ การฟังพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นไปเพื่อจะให้คนเรา รู้จักตน
 ตามสภาพความเป็นจริง เมื่อรู้จักตนแล้วก็จะได้ทำตนให้ถูกกับฐานะหน้าที่ ถูกกับกาละเทศะ ถูกกับเหตุการณ์
 ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า ให้ตัวของเราเองนั้นแก้ไขชีวิตและให้ตนได้รับผลกำไรจากชีวิตนี้ๆ ที่นี้ถ้าจะตั้งปัญหา
 ถามว่า มีความจำเป็นอย่างไรจึงต้องศึกษาศึกค้นเพื่อารู้จักตนและมีความจำเป็นอย่างไรจึงต้องศึกษาธรรม
 จึงต้องปฏิบัติธรรม เราก็ตอบได้ว่า มีความจำเป็นเหลือเกิน เพราะชีวิตที่เกิดขึ้นนั้นต้องเผชิญกับความทุกข์
 ความร้ายทั้งหลาย ต้องการหนีความทุกข์ คนทั้งหลายต้องการหนีความร้าย ทุกคนมุ่งหมายที่จะให้ตัวตัวเอง
 ประสพแต่ความสุขความเจริญ ศึกษาคนจึงต้องศึกษาธรรมะ เพราะชีวิตของเราเกิดมาในโลกนี้ จะต้องเผชิญ
 ต่อความทุกข์ความโศรก ความวิโยกน้อยบ้างมากบ้าง เป็นธรรมดาจะหนีความทุกข์ความโศรกเหล่านี้ไปไม่
 พ้น เพราะโลกเรานี้มันเคลื่อนกล่นไปด้วยความทุกข์ ความร้ายนาๆประการ ธรรมชาติที่มีอยู่ตามปกติเรา
 ก็จะเห็นได้ว่าเป็นของร้าย เช่นบางครั้งเกิดฝนแล้งแห้งเหี่ยวไปทุกหย่อมหญ้า บางคราเกิดน้ำท่วม เกิดพายุ
 พัดเกิดความร้อนจัดเกิดความเป็นจืด อย่างนี้เป็นต้น สิ่งของที่มีอยู่ อยู่ในโลกบางอย่างเราก็ว่าเป็นของร้าย

เช่นของมีพิษ มีหนาม มีคม สัตว์ สิงห์ ลา ส่าง บางอย่างเรากล่าวว่าร้าย คนเราบางคนก็ร้ายเหลือ คือปาก
 ร้าย การกระทำร้าย การคิดร้าย ร้ายเพราะโลภมนุษย์เรามันเคลื่อนกล่นไปด้วยความทุกข์ ความร้ายเหล่านี้
 นี้ ชีวิตที่เกิดมาต้องเผชิญกับความร้ายมากมายบ้างน้อยบ้างอย่างไม่ต้องสงสัย ที่นี้เราลองพิจารณาดูกันในกองแห่ง
 ความทุกข์ความร้ายเหล่านั้นให้ดู เราก็จะเห็นได้ว่าความร้ายแห่งธรรมชาติก็คือ ความร้ายของพืชผลต้นไม้
 ก็คือ ความร้ายของสิงห์ ลา สัตว์ ที่อาคมะวาก็ก็ยังมีร้ายพอประมาณ ยิ่งคิดที่จะหว่านล้อมแก้ไขหลบหลีก
 ป้องกันได้ แต่ความร้ายที่เกี่ยวกับคนเรานี้เป็นสิ่งที่ร้ายมาก เป็นสิ่งที่แก้ยากลำบากใจ ถ้าพิจารณาดูกันต่อ
 ไปอีกว่า การกระทำร้ายการพวกร้ายของเรานั้นเกิดมาจากไหนเราก็จะทราบความจริงว่า การกระทำร้าย
 การพวกร้ายของคนเรานั้น เกิดมาจากใจร้ายเป็นต้นตามกฎกระทรวงถึงจิตใจ เราก็จะรู้ว่าที่ใจร้ายนั้นก็เพราะ
 มีกิเลสเป็นตัวการ กิเลสเป็นมารในใจคอยชักใยอยู่เบื้องหลังให้จิตใจเรากดอยู่ในวังบาทของมันอยู่ตลอดเวลา
 เวลาจึงเป็นอันสรุปผลตามแนวความคิดแห่งธรรมะตามพระพุทธศาสนาของเราได้ว่า ความจริงนั้นจิตใจของ
 เราก็คือไม่ร้ายมาแต่กำเนิด ความร้ายเหล่านั้นเกิดมาจากกิเลส บาป กรรมที่นอนนิ่งอยู่ในใจนั้นต่างหาก ตอน
 แรกๆกิเลสเหล่านั้นก็ไม่มีพิษ มีแรงสักเท่าไร ครั้นอยู่ไปคนเราก็เบื่อ คืออารมณ์เข้าไปบำรุงแสงสีอันสกสวย
 ผ่านเข้าไปในทางตา สัตถอารมณ์เข้าไปในทางหู กลิ่นอันหอมหวานอันชวนใจผ่านเข้าไปในทางจมูก รสอันกลม
 กล่อมผ่านเข้าไปในทางลิ้น ภายสมัยอันเป็นที่มาอันดี คือความร้อน ความอ่อนแอเหล่านั้นเป็นต้น มากระ
 ทบกายเราทำให้เกิดความรู้สึกขึ้น เมื่อกิเลสเหล่านี้ไปบำรุงบำเรอในใจของเราแล้ว ใจของเราก็ไม่เป็น
 อิศระเสรีได้ สิ่งใดที่ตกลงไปแล้ว กิเลสนั้นก็คอยสั่งการให้ทำ ให้พูดและให้คิดไปตามแผนการของมันเสีย
 หมกที่นี้เราลองแบ่งภาคแบ่งส่วนดู แบ่งกฎกระทรวงการกิเลสทั้งหลายที่อยู่ในใจของเรา นั้น เราก็จะทราบได้
 ว่ามีอยู่สามเหล่าสามกองด้วยกันคือ โลกะกิเลส โทสะกิเลสและโมหะกิเลส อันนี้ที่อยู่ในใจของเรา กิเลส
 กองที่ 1. ก็คือโลกะ ความโลภเป็นหัวหน้า โลกะความโลภนี้ มีปกคืออย่างไร ก็มีปกคือกอบด้วยเอาทรัพย์สินสม
 บัติในทางที่ผิด ไม่คิดถึงความใคร่ความเสียของใครอื่น ทะเยอทะยานในความเป็นใหญ่เป็นโตเคิมกว่าเหตุ
 โลกะนี้มีความมักมาก ความอยากใหญ่ ความอิจฉาริษยาเขาเป็นต้น คือว่าเห็นเขาจะไ้ก็หมกอยู่ไม่ไ้ไ้ไ้
 เรียกว่าเป็นกิเลสที่ 1. คือโลกะความโลภแล้ว ส่วนกิเลสข้อที่ 2. นั้นคือ โทสะกิเลส ปกติทำจิตใจให้ไหม้
 เกรียมเหี้ยมโหด มีความโกรธ กริ้ว ฉิวฉุนเป็นต้นเป็นบวิวาร ความพยายามทำร้าย ความคิดทำลายล้าง
 ฆ่าบุคคลอื่น หรือว่าทุกสิ่งทุกอย่างให้พินาศไปอันนี้เราเรียกว่าโทสะ ที่อยู่ควมมีคุณจิตใจของเราเป็นข้อที่ 2
 ส่วนข้อที่ 3 นั้นคือโมหะกิเลส โมหะนี้เป็นกิเลสข้อที่สามที่อยู่ในจิตใจของเรา โมหะกิเลสคือความหลงมกมาย
 ความเขลา ความทุเลาเมื่อง่ายเหล่านี้เป็นลูกน้อง โมหะกิเลสนี้มีหน้าที่ทำความลุ่มหลงหรือ มีคมัวให้แก่วง
 จิตของเรา มีความเห็นผิดเป็นชอบ มีความหัวคือคือร้อน ความทรยศเนรคุณบุคคลอื่น เป็นต้นเป็นพรคนพวก
 เหล่านี้เป็นโมหะกิเลส กิเลสทั้งสามกองที่กล่าวมานี้ คือโลกะความโลภ โทสะหรือโมหะ ความหลงเหล่านี้

เป็นกิเลสที่นอนนิ่งอยู่ในใจของเรา กิเลสทั้งสามกองนี้ มีวิชาความรู้แจ้งเป็นจอมพลคั่งกองบัญชาการ อยู่ในห้องจิตใจของเรานี้เอง ทำจิตใจของเรา ที่เคยมีความกว้างขวางให้กลายเป็นบุคคลที่มีจิตใจคับแคบ ทำจิตใจที่มีความเยือกเย็นให้กลายเป็นคนที่มีจิตใจ ร้อนและมีกมลจิตใจที่ เคยมีความเยือกเย็นหรืออ่อนโยนก็กลายเป็นคนใจร้าย กลายเป็นคนร้ายไปในที่สุด ด้วยเหตุที่มนุษย์เราไม่ต้องการความร้าย ไม่ต้องการความทุกข์ ความโศรกเมื่อเราไม่ต้องการอย่างนี้ก็เขาแสวงหาโมฆะธรรมศึกษา ความหลุดพ้นจากความทุกข์ ความร้าย อันหลักการในพระพุทธศาสนา ก็คือแนวการแห่งความคิด แนวการแห่งการปฏิบัติ การปฏิบัติไม่สุโมฆะธรรมนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ค้นพบ เมื่อพระองค์ทรงค้นพบแล้วก็นำมาแสดง แสดงเพื่อจะให้หมู่ประพตติ เพื่อจะให้หมู่ปฏิบัติตามได้รับผลประโยชน์จากการประพฤติปฏิบัติ นั้นๆ หรือไม่อย่างนั้นก็ให้ได้รับผลประโยชน์สามอย่างคือ

1. ประโยชน์ในปัจจุบันทันตา
2. ประโยชน์ในภายหน้า
3. ประโยชน์อย่างสูงส่ง เรียกขึ้นหลุดพ้นจากโลก จากความทุกข์ความ

โศรกทั้งมวล ก็แลหลักการปราบความทุกข์แก้ความร้ายนั้น พระพุทธเจ้าของเราไม่ไ้สอนให้แก้กันที่ปลายเหตุ พระองค์ทรงสอนชุกคนให้แก้กันที่ต้นเหตุเลยทีเดียว เหตุคืออรากเง้า เพราะเหตุนี้มันเป็นตัวสำคัญ "เยทัมมาเหตุ ปัตถวา เสดังเหตุง ตลาตะโต เสดันจะโย โปนินโลโท เอวังวาที มหาสมมะโน" ทุกสิ่งทุกอย่างมีเหตุเป็นแดนเกิด จะจับได้เพราะความคับของเหตุก่อน พระมหาสมณะมีปกติแสดงเหตุ และความคับของเหตุ พุทธภาษิตอันนี้เป็นหลักรับรองเป็นเครื่องรับรองในเรื่องเหตุ เรื่องผล ถ้าหากว่าเราจะแก้ไขที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเราก็ต้องแก้กันที่เหตุ ที่นี้หลักการที่จะให้เกิดขึ้นมีอยู่ก็อย่าง หลักการที่จะให้เกิดขึ้น ท่านวางไว้ อยู่สามกองทัพ เพื่อเป็นคู่กับกิเลสและโมหะกิเลส หลักการปราบจำพวกนี้ก็มี ทาน ศีลและภาวนา ทาน คือการทานทั้งสามนี้ปราบการกิเลส โลภะ โทสะ โมหะ ใค้อย่างไร ทานก็คือการบริจาก วัตถุสิ่งของเอื้อเพื่อเกื้อกูลแก่กันและกัน เผลี่ยแบ่งปันความสุขแก่กันและกัน บุญใจให้ยืมกันในกุศล ฉันทะคือความพอใจ ทานการบริจาคนี้ มีวัตถุประสงค์ ในการที่จะกำจัดกิเลส โลภะความโลภเสียได้ คือว่าจิตใจของเรามีความคับแคบก็กำจัดพยายามให้ทาน ทำจิตใจให้กว้างขวาง อันนี้เราก็จะเห็นได้ว่า การทาน การให้ การบริจาคนั้นเป็นเครื่องปราบปราม เป็นข้าศึกต่อโลภะคือความโลภได้ ที่นี้ข้อที่ 2. ก็คือศีล คือการตั้งใจงดเว้นจากความชั่ว ความผิด ทางกาย วาจา ใจ กายไม่ทำกายทุจริต มีการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม วาจาไม่พูดวาจาทุจริต เช่น พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดสาทรากเพื่อเจ้อเหล่านี้เป็นต้น จิตใจของเราก็ไม่คิดให้เป็นโมหะทุจริต คือไม่คิดประทุรร้ายเขา ไม่โลภอยากได้ของเขา ไม่เห็นผิดจากท่านองครองธรรม อมิจไม่ทำสิ่งใดด้วยความร้อนใจ ไม่พูดและไม่คิดด้วยเรื่องใดด้วยความใจร้าย ศีลคือการปราบกิเลสโทให้หมดไป หมกอำนาจ ทำจิตใจที่ร้ายกาจให้อ่อนโยนได้ อันนี้เราจะเห็นได้ว่าศีล นั้นเป็นเครื่องปราบโท

สะของเราได้ ส่วนข้อที่ 3 คือภาวนา ภาวนาเป็นคู่ปรับโมหะเป็นกองทัพที่สาม ภาวะก็คือการวิเศษ การ
 ปีกอบรมคนด้วยการสัคคัมปังการศึกษาเหล่านี้เป็นต้น ภาวนานี้กำจัดโมหะได้ คือ เราจะต้องพิจารณา ศึกษา
 จะต้องค้นคว้าพยายามกำจัดโลภะ พิจารณาไปรับเป็นอนิจจัง เป็นทุกขัง เป็นอัตรคนตาให้ปรากฏแก่ดวงจิต การ
 ศึกษาการวิเศษทำให้เราเป็นคนเฉลียวฉลาดขึ้นได้ ฉะนั้นเราจึงพูดได้ว่าการภาวนาการอบรมนี้เมื่อเครื่อง
 บำพรายปรามการกิเลส โมหะ ความลุ่มหลงความเขลาได้ เพราะฉะนั้นท่านคือภาวนาถึงที่อาตมากล่าวมา
 นี้จึงเป็นเครื่องปรามปรามกิเลสสามกอง คือ โลภะ โทสะ โมหะกิเลสได้ บุคคลใดให้ทาน บุคคลใดรักษา
 ศีลและบุคคลใดเจริญเมตตาภาวนา สามารถกวาดล้างกิเลสภายในใจเหล่านี้ไปให้ไ้ไ้มากเท่าใด ก็สำเร็จ
 เป็นบุญเป็นกุศลมากเพียงนั้น สิ่งใดที่จิตใจของเราจะมีปัญหามากด้วยเหตุ ปัญหามากด้วยผลเมื่อมันปราศ
 จากกิเลสเข้าความคุม คำพูดที่เราพูดออกไป ก็จะนุ่มนวลชวนฟังเป็นวจีสุจริต แม้อยู่เฉยๆเราไม่ทำเราไม่
 พูดเราไม่คิด จิตใจของเราจะโน้มหนักคิดถึงไปในทางที่ดีด้วยเหตุนี้ความดีของเราจึงปรากฏอยู่ที่กาย วาจา
 และใจ ถ้าเราทำในทางที่ดี เช่น ทำกายสุจริต ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดเป็นกาเม คือว่าประ
 พุติผิดในกามแล้ว ก็เป็นบุญเป็นความดีในทางกาย เราพูดก็เป็นวจีสุจริตในทางใจของเรา เพราะฉะนั้น
 การกระทำใดๆที่เป็นไปเพื่อความสะสมกองบุญกุศล คือการให้ทาน การรักษาศีล การเจริญเมตตา ภาวนา
 ให้เจริญแล้วการกระทำนั้นๆจึงถือว่าเป็นสาระ การกระทำนั้นๆจึงชื่อว่าเป็รแก่นสาร เป็นสิ่งสำคัญที่ควร
 ทำ นานาและพวกเราจำเป็นต้องทำโดยแท้ ในลักษณะตรงกันข้าม การกระทำใดๆที่เป็นไปเพื่อความสะสม
 กองบาปเป็นไปเพื่อความบารุงบ่าเรอ ความโลภ ความโกรธและความหลงแล้ว การกระทำนั้นๆเป็นสิ่งที่
 ไม่ควรกระทำ เพราะไม่สามารถที่จะบรรเทาให้เรามีความสุขได้ บุคคลใดบำเพ็ญทาน บุคคลใดรักษาศีล
 เจริญเมตตาภาวนา หรือเห็นว่าการปฏิบัติเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญการศึกษาพระธรรมเป็นสิ่งสำคัญ บุคคลนั้น
 ชื่อว่ามีความสุจริตถูกเป็นอารมณ์ ในลักษณะตรงกันข้ามบุคคลใดที่เห็นว่าการให้ทาน การรักษาศีลการเจริญ
 เมตตา ภาวนานั้นเป็นสิ่งไม่สำคัญ เป็นสิ่งที่ไม่ดี บุคคลนั้น มีความคิดผิดเป็นอารมณ์ ก็เหล่าท่านสาธุชนทั้ง
 หลาย มาสัคคัมปัง ๓ โอกาสบั้นนั้น ก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีความเลื่อมใสในพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัม
 มาสัมพุทธเจ้าแล้ว ควรยินดี ควรประพฤติ ปฏิบัติในหลักธรรม คำสอนของสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อเราศึกษา
 อบรมหรือว่าเข้าใจในหลักพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดีแล้ว เราก็พยายามไปแนะนำอก
 กล่าวแก่คนที่ยังไม่รู้และไม่เข้าใจ อันนี้ก็จะบุญไปในทางที่ถูกที่ดีที่สุดแล้วสมกับพุทธภาษิตที่ว่า "สัพพ ทานัง
 ธรรมทานัง ทิมาติ" การให้ธรรมยอมให้การชนะทั้งปวง " สัพพ ระคิง ธรรมะระคิ ทิมาติ" ความยินดีใน
 ธรรมยอมชนะความยินดีทั้งปวง " คันนะคะโย สัพพะทุกขัง ทิมาติ" ความสิ้นไปแห่งค้นหา ยอมชนะทุกข์ทั้ง
 ปวงนี้ก็แลในวันนี้นานศรัทธาสาธุชนทั้งหลาย พวกกันมาทำกองกุศล เพื่อเป็นหนทางอันไปสู่สุคติของตน กล่าว
 คือท่านทั้งหลาย ไ้มาถวายสลากภัต เป็นทาน ๓ โอกาสบั้นนั้น ก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีความเลื่อมใสแล้วในพระรัตนตรัยจึงน้อมนำจตุปัจจัยไทยทานของคน เพื่อเป็นบารุงพระพุทธศาสนา การ
 ถวายสลากภัตนี้จะมีอันส่งผลประการใด อาตมาภาจะขอยกเอาวัคถุนี้ นิตานเรื่องหนึ่งขึ้นแสดง เพื่อ

เพื่อเป็นเครื่องชี้แจงแก่ท่านสาธุชนทั้งหลายโดยย่อ

ในอดีตรั้งหนึ่ง เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ยังทรงพระชนมายุอยู่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา โคตรัสแก่พระเจ้า ตะเสนะ ชิโกศลวา คุงอนมหาบพิตร ในอดีตกาลนั้นถอยหลังไปยังมีพระพุทธรูปเจ้าทรงพระนามว่า "ปะทุมุทระ" พระพุทธรูปองค์นี้ ในครั้งหนึ่งเสด็จไปยังกรุงหงสาวดี ก็ในกาลครั้งนั้นมี บรูษะเข็ญใจคนหนึ่งทำมาหาเลี้ยงชีพกับค้าขายของคนด้วยการคัดฟันชายตามประสาของคนยากจน แคววสองสามภรรยาคน นี้ มีความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยเป็นอย่างดี อยู่มาวันหนึ่งชายผู้เป็นสามีว่า ก็พุกกับภรรยาของตน การที่เราเกิดมาเป็นคนทุกข์ การที่เราเกิดมาเป็นอยากจนเช่นนี้ ก็เพราะว่าเรานั้น ไม่ได้ทำคุณงามความดี ไม่ได้ให้ทาน ไม่ได้ให้การรักษาศีล ในปางก่อนเราเกิดมาชาตินี้จึงเป็นอยากจนเป็นคนเข็ญใจ ออย่าเลยต่อแต่นี้ไปเราตั้งสองจงมาทำบุญกุศล เพื่อเป็นหนทางไปสู่สุคติของเราเถิด ภรรยาได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบก็ตั้งใจด้วย อยู่มาวันหนึ่งสองสามีภรรยาคน นี้ ก็ออกไปเก็บผักหักฟันชาย เก็บค่าไว้แล้วก็เอามาซื้อหม้อข้าวใบหนึ่ง หม้อแกงใบหนึ่ง กล้วย 4 ผล อ้อย 4 ลำว่าอย่างนั้น ที่นี้เมื่อซื้อมาแล้วก็เอามาจัดแจจแต่งเสร็จแล้วก็นำไปกับพวกเขาทั้งหลายที่จะนำไปถวายพระภิกษุ สงฆ์ที่อยู่ในพระพุทธศาสนานั้นก็นำไป ที่นี้เมื่อนำไปก็จับได้ฉลาด ได้พระภิกษุรูปหนึ่ง สามีภรรยาเข็ญใจสองคนนั้น ก็มีความยินดีปรีดาปราโมทย์ เมื่อจับได้ภิกษุรูปหนึ่งก็หอม เอาจตุปัจจัยไทยทานที่ตนหามาด้วยความอยากลำบากนั้น เข้าไปประเคนถวายแล้วก็เอาน้ำมาหยาดคือว่าล้างน้ำ "ทักษิโนทก" ให้ตกลงไปในแผ่นดิน แล้วตั้งความปราถนาว่า ค้ายเขานุกภาพแห่งกุศลบุญที่ข้าพเจ้าทั้งสอง มากกระทำ ณ โลกสมัยนี้นั้น ข้าพเจ้าเกิดมาในชาติใด เกิดมาในกำเนิดใด เกิดมาในภพใดๆ ขึ้นชื่อว่าความทุกข์ ขึ้นชื่อว่าความอยากลำบากแล้ว จงอย่าได้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าในภพนั้น ชาตินั้นเลย ขอให้ข้าพเจ้าทั้งสองนี้จึงพร้อมไปถวายทรัพย์สินสมบัติหรือบริวารไปถวายพระรัตนตรัยอย่างนั้น เขาตั้งความปราถนาไว้อย่างนี้ ต่อมาไม่นานสองสามีผู้เข็ญใจนี้ ก็ทำการกริยาคือตายไปบังเกิดเป็นเทวดบุตร เทพธิดาอยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เสวยสมบัติอันเป็นทิพย์ มีนางเทพอัปสรแวดล้อมอยู่เป็นบริวาร เมื่อเสวยอยู่ในสวรรค์ชั้นทิพย์นั้นพอสมควรแล้วก็จุติลงมาเกิด เป็นกษัตริย์อยู่ในเมืองพราณดี กษัตริย์พระองค์นี้เมื่อเมื่อหมายคอรราชสมบัติแล้วก็ออกบวช ทำกาละกริยาไปก็ไปบังเกิดในพรหมโลกอีกทีหนึ่ง กลับจากพรหมโลกมาก็ได้บังเกิดเป็นโอรสของกษัตริย์ เสวยราชสมบัติ เมื่อเมื่อหมายคอรราชสมบัติแล้วก็เสด็จออกบวรพรา เมื่อออกบวรพรา ก็แสวงหาโมกขธรรมจนสำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กล่าวคือเป็นพระพุทธรูปเจ้าของเราที่เราพากันเคารพ นับถือ ณ บัดนี้นั้น เอ็งนี้แหละท่านศรัทธาทั้งหลาย อนิสงค์ของการถวายสลากกาพัทธทานให้คุณอันยิ่งใหญ่ไพศาลอย่างนี้ การถวายสลากกาพัทธทานนี้ สามารถอำนวยความสุขให้แก่เราได้อย่างนี้ เพราะฉะนั้นท่านศรัทธาทั้งหลายได้มาถวายสลากกาพัทธ ณ โลกสมัยนี้นั้น จงพากันมีความยินดีในการกระทำของตนเถิดก็จะบังเกิดเป็นบุญเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่ไพศาล ถึงบุญจะยิ่งใหญ่ไพศาลจะมากน้อยนั้นขึ้นอยู่กับเจตนาของเรา คือเราจะทำพร้อมด้วยเจตนาสามอย่าง

1. ก่อนจะให้เราต้องมีความยินดี มีความเลื่อมใสเสียก่อน
 2. เมื่อเรากำลังให้ กำลังถวายอยู่นั้น เราก็นิยมยินดี มีความเลื่อมใส
 3. เมื่อเราให้ไปแล้ว ก็มีใจนองแฉ่ว ไม่คิดเสียดายของ ไม่กินแหนงแคลงใจ ของที่เราให้เขาไป เมื่อเราถึงพร้อมด้วยเจตนาทั้งสามอย่างดังที่อาตมาะกล่าวมาเดี๋ยวนั้น อาณิสงค์ของเราจะได้รับคือ

1. บุคคลให้ทานนั้นย่อมเป็นที่รักใคร่ของมนุษย์ทั้งหลาย
2. มนุษย์ทั้งหลายย่อมคบหาสมาคมกับบุคคลผู้บริจาจากทาน
3. กิตติศัพท์ชื่อเสียงของบุคคลผู้นั้นย่อมฟุ้งซจร ไปในที่ทั้งปวงได้
4. บุคคลผู้บริจาจากทานนั้นจะเข้าไปในสมาคมใดๆย่อมเป็นผู้ที่ไม่เก้อเขิน เป็นผู้แก่กล้า

เสมอ

5. บุคคลผู้บริทานนั้น เมื่อตายไปแล้วก็จะไปสู่สุคติโลกก็ได้ ฉะนั้นเมื่อท่านศรัทธาทั้งหลาย เมื่อได้ทราบการถวายสลากภัตต์ทานนั้นเมื่อนี้สงค้อย่างไร การกำจกกิเลส โสภะ โทสะ โมหะนั้นเราจะกำจกด้วยอะไรแล้ว ฟังเทศนามาแล้วก็พยายาม นำไปประพฤติ ปฏิบัติ เมื่อเราทำที่เดียวไม่ได้ พยายามทำไปที่ละเล็กทีละน้อย กุศลที่เราทำไปนั้น มันก็จะค่อยๆเต็ม เหมือนกับภาชนะที่เราวางไว้ในกลางแจ้งฝน ตกลงมาที่ละหยาดๆนานเข้าภาชนะนั้นก็เต็มไปด้วยน้ำฉันใดบุญกุศลที่เราทำที่ละน้อยๆก็จะมากขึ้นฉันนั้น เพราะฉะนั้นท่านศรัทธาทั้งหลายจงใคร่ในธรรม จงให้ทาน ชยันในการรักษาศีล และเจริญเมตตาภาวนา เพื่อกำจัด โสภะ โทสะ โมหะให้สิ้นไป ดังที่อาตมาพรรณามาแล้วนั้นแล ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศานี้ ด้วยเคชา นุภาพแห่งคุณ พระศรีรัตนตรัย และด้วยกุศลผลบุญที่ท่านศรัทธาทั้งหลายพากันมาถวายสลากภัตต์ ณ โอกาสบัดนี้ จงรวมกันเป็นภาวะบังจับ ช่วยป้องกันเสียดด้วยภัยพิบัติทั้งหลาย ทลให้ท่านศรัทธาทั้งหลายนั้น จงประกอบไปด้วยพร สิบประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ทุกทิวาราตรีกาล แสดคงพระธรรมเทศนามาก็พอสมควรแก่เวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้.

พระสวค เป็นภาษาบาลี.

พระควง เนตรองค์มรยา

ท่านแม่ออกศรัทธาตั้งหลายที่มาในวันนี้ ในวงของสลากพัทธ์ท่านนี้ การที่
 ที่มาคนเส่นอย่างนี้มีอยู่ 64 พรรม ของตุ้เจ้ามีอยู่ 4 รวมทั้งชั้นเทศ ชั้น
 อาจารย์มีอยู่ 42 ของพเจ้า 23 ส่วนของโคจรจะตกที่โคนนั้นอาทมาจะไค้กล่าว
 วัคศรีบุญเรื่องตกเบอร์ 57 ไค้แก้นางสคีสทของสวัสดี ตกวัคศรีบุญเรื่อง
 เบอร์ 11 นางแก้ว เย็นสุทสคักจอมแจ้ง เบอร์ 35 นางอรุณมาคะปริษา
 ตกวัคจอมทอง เบอร์ 47 ลุงเชียงแสนตกวัคจอมทอง เบอร์ 67 แม่ปาน
 คำคองตกวัค สิทธิมงคล เบอร์ 54 นางเอ้ยคำคอง ตกวัคสุพรรณรังมี(วัคจอง
 คำ) 42 นายลวัน สุวรรณผลพ ตกวัคจันทราวาส เบอร์ 41 นางหล้าวงชัย
 ตกวัคจองสูง นายวิโรจน์ตกวัคจันทราวาส นางหล้า วงวินิตตกวัคชัย
 ลาก(วัคป่าหนาค) นายมา มาลา ตกวัคท่าข้าม นางเย็นคา ปฏิภาณกุล
 ตกวัคสพหารเหนือ นางสาวแม่บัวเงิน บุญบุตรตกวัคแม่หาร นางชาว
 มาลาตกวัคทุ่งแล้ง นางยอกเรือ่นอายุทศ ตกวัคน้ำคิม นางสาวเกษร นิ
 ยมรัตน์ ตกวัคห้วยออก นายชุม นางเบ็งตกวัคคะปวง นางอารีย์ สุกัณ
 ทารัตตกวัคจองคำ นายคิม นางคำเอ้ย ตกวัคป่าหมาก 53 นางสม คำ
 หาคยาตกแฉะจ่าแฉะ นางแก้ว มณีโชติ ตกแฉะส่วยวัคป่าหมาก นางน้อย
 นวลจิต ตกแฉะจ่าแฉะ นายพรหมา งอกงาม ตกท่านพระครูอนุสรณ์ศาสน
 เกียรติ 58 นายใหม่ วันชัย ตกพระแก้ว นางสุน คงแก้ว ตกพระนวล
 นางเนตร สาราวุทธตกพระเสวก นางจันทร์ดี พระยุดชกัถ์ นางสา เทพ
 บุตร ตกพระทองดี นางสาว กัญญา ศิริงามเมือง ตกแฉะติ นายปัดญา
 ไหวดี ตกแฉะโรจน์ แม่อุ้นนำ ไหวดี ตกแฉะทร นายเย็น งอกงาม ตก
 แฉะพระยนต์ นางยอกเรือ่นอายุทศ ตกแฉะยุดช บ้านแม่อุ้ เสมอกิจตก
 แฉะยุดช นางหล้าทุ่งแพมตกแฉะประมัส 31 นางจันทนหอม งามวิไล ตก
 แฉะชวย นายนิ้ว แทนขาว ตกแฉะละ แล้วักัญเทศ 12 พระอรหันต์ ของ
 อาจารย์ตกนางสาว อาภาพรรณ 23 ชั้นนั้น ตกเป็นของพระเจ้าหมค
 ขอให้อทราบคังนี้.

อาจารย์
ท่านพระครู

ขอขมาชั้นแก้วมั่งสาม

พูดว่าตุ้เจ้าที่นิมนต์มาในวัคต่างๆ มีอยู่ 20 วัคด้วยกัน คือวัคนี้ หมู่ที่มีวัค
 พระชาคป่าหมาก บอใจมีพระชาคป่าหมากนอ เป็นแตรากิใกล้ๆกับบ้านแม่

แม่หาร ที่หมู่บ้านนี้มีเจดีย์ประจำหมู่บ้าน คุเจ้าอยู่พื้นนอกหนึ่งและมีชาวม้าน
ป่าหมาก แม่หารมาบวชเป็นเณร เชนอาตมาไปบวชคราวที่แล้ว รวมทั้งบ้านแม่
คอบเหนือ 7 องค์ เคี้ยวนี้เหลือ 4 องค์ฉะนั้น ชื่อจึงเป็น จำแธ ส่วนแธ นว
กอกันอย่างนี้แหละ และเคี้ยวนี้เหลือเณรอยู่ 4 องค์และคุเจ้าองค์หนึ่งที่บ้าน
ที่นี้คุเจ้าเป็นก็มารวมกินรวมทานด้วยในคราวนี้ ซึ่งมีแก่ ชื่อแก่ ส่วนสำแธนั้นก็
มาด้วยคุเจ้าจำนวนคุเจ้าและหัววัดที่มานี้ มีอยู่คุเจ้า 21 คน เณร 13 คน รวม
กัน 40 คนพอดี แต่ป่าหมากบอมมาคนหนึ่ง คงจะป่วย ถึงนั้นเป็นอันว่าคราวนี้มี
12 คน คุเจ้า 21 คน รวมกันเป็น 39 คนพอดี ในการจับฉลากนี้ ทือคุเจ้าเป็น
จับเอาวาทกของแม่ออกศรัทธาคนใด ที่นี้เมื่อจับฉลากของแม่ออกศรัทธาคนใดแล้ว
ก็นำเอาของท่านของแม่ออกศรัทธาไปถวายแก่คุเจ้า พระคนนั้น ที่นี้สำหรับนิ
มนต์คุเจ้าไปนั้น ที่นี้เมื่อจับฉลากของแม่ออกศรัทธาคนใดแล้ว ก็นำเอาสังข์ควทาน
ของแม่ออกศรัทธาไปถวายแก่คุเจ้าและพระคนนั้น ที่นี้สำหรับนิมนต์คุเจ้าไป
พระเจ้าอันนี้เป็นของคุเจ้าที่อศรัทธาคนเข้าวัดเป็นอย่างนั้น ต่อไปเราจะถวาย
เครื่องไทยทาน แก่พระสงฆ์ที่จับฉลากได้ เมื่อพระสงฆ์เป็นทือพรแก่แม่ออกศรัทธา
เราก็หยาดน้ำแธส่วนบุญกัน ที่นี้เมื่อทานแล้ว แม่ออกศรัทธาเอาสังข์ เราพรกัน
แล้วก็ร่วมกัน เข้าใจว่าแม่ออกศรัทธาที่จะทานทือคนตาย จะทานอย่างนี้ก็จับฉลาก
ถวายเป็น แม่ออกศรัทธาก็ทานกันตะก็ ทานอยู่เรื่อยๆ เคี้ยวจะไม่มีสังข์ถวาย
คุเจ้าอีกแล้ว คุเจ้าพอแต่ศรัทธาไม่พอเอาพรอยู่เรื่อยๆ เราทานพรพร้อมกัน เมื่อ
เวลาคุเจ้าเป็นทือพร เราก็กรวดน้ำหยาดน้ำแธส่วนบุญ เป็นการตั้งใจแธส่วนบุญ
ตั้งจิตส่วนบุญนี้ไปทือแกญาติพี่น้องที่ล่วงลับคืบไปแล้ว หรือเมื่อจะทานเสวยไปหน้า
จะทานทือแมนางธรณี เจาคี ที่ดิน หรือจะแธทือเทวบุตร เทวดา พอเกิด แม่เกิด
อันนี้เราก็กวดน้ำกัน คุเจ้าเป็นก็จะทือพร เป็นอันสำเร็จเหมือนกัน ในสมัยพระ
พุทธเจ้าศรัทธาเป็นคนหยาดน้ำ พระพุทธเจ้าเป็นก็ทือพรดังในเรื่องพระเวสสัน
คร พระเวสสันคร เป็นทือ ข้าง รถ เกวียน ทือทาน พระเวสสันครเป็นคนหยาด
น้ำ พระเจ้าพิมพิสานสร้างวัด เวรุวรรณ ทือถวายแก่พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า
ก็อนุโมทนาทือพร พระเจ้าพิมพิสานเป็นหลังน้ำ คือหยาดน้ำแธส่วนบุญก็เป็นอัน
สำเร็จ หรือทางพื้นเมืองอนิสงค์แห่งการถวายฉลากนี้ นางปทุมมาทือทาน พระ
พุทธเจ้าเป็นก็ทือพร นางปทุมมาก็หยาดน้ำคนเคี้ยว พระพุทธเจ้าก็เพียงแควว่า
"เอวัง ไทศุ" ความมักไม่มีโทษในการทือทานฉนใด ก็ขอทือสมกับความมักนั้น
จิมเตอะ" เป็นว่าอีกก็สำเร็จแล้ว คุเจ้าเป็นทือพรแก่แม่ออกศรัทธาก็หยาดน้ำอุ
ทิศบุญกุศลก็สำเร็จในการมาทาน ที่นี้เมื่อกล่าวย่ำรับกลับเพื่ออยากจะให้รู้โดย

